

Đất Lạ Buồn Quen

Dạo:

*Tưởng chừng thấy lại quê hương,
Nào hay mình vẫn tha phương đợi ngày.*

Cóc cuối tuần:

Đất Lạ Buồn Quen

*(Để nhớ lại những ngày êm đềm ở
Riu Ocho Rios, Jamaica)*

Đảo nhiệt đới, mùng trời trưa trong vắt,
Lửa nắng hè nung nám mặt cần da.
Rừng xanh um, lùn phún chực nóc nhà,
Phượng lác đác trổ hoa buồn lặng lẽ.

Nước biển ấm, sóng rầm rì vỗ nhẹ,
Du khách vây đàn vui vẻ rong chơi.
Trăm ưu tư, vạn phiền não cuộc đời
Tạm nhường chỗ cho câu cười tiếng nhạc.

Nắng vụt tắt, mây đen tuôn ồ ạt,
Mưa đầu mùa như thác trút bên sông.
Giông gió ào ào, một loáng đã xong,
Tia nắng hạ lại hồng lên như trước.

Bóng dừa trôi lướt thướt,
Tiếng ve sâu giục bước đỡ dang,
Nước long lanh trên từng cánh lá bàng,
Hồn yếu đuối ngỡ ngàng nghe chớm lạnh.

Da diết nhớ cội bàng nơi Thương Chánh,
Nhớ tiếng ve quán quít nhánh keo già,
Nhớ hàng dừa che khuất xóm chài xa,
Nhớ màu áo trắng nhạt nhòa trên cát.

Trái bàng chín cắn đầu môi ngọt chát,
Ngậm dừa tươi ực mát rượi tâm can.
Lữ khách thoáng bàng hoàng:
Hương vị cũ, nhưng làng xưa đâu tá?

Tùy duyên qua đất lạ,
Cách quê nhà đến cả mấy đại dương,
Mới tình cờ gặp lại chút quê hương
Từ lâu mất vào tay phường bán nước.

Bãi cát mềm uơn ướt,
Chân trần chậm bước loanh quanh.
Thêm một ngày sắp sửa qua nhanh,
Bụi ngùi ngẫm nắng trên cành rơi rụng.

x

x x

Người bản xứ, màu da như củ sừng,
Sáng đến chiều làm lụng chẳng ngơi tay.
Ngọt bên kia, vội lúu tíu bên này,
Bao năm tháng quen dạn dày sương gió.

Hỡi người bạn Jamaica nghèo khó,
Hãy vui vì bạn có một quê hương,
Đủ chủ quyền với toàn vẹn biên cương,
Dẫu còn lấm nét tang thương dấu bề.

Xứ sở bạn, từ gông cùm nô lệ,
Đã trở thành một chính thể tự do.
Thương dân tôi, từ hạnh phúc âm no,
Nay bị tước tự do, thành nô lệ.

Cờ nước bạn, đêm ngày gì cũng thế,
Được tung bay ngạo nghễ khắp non sông.
Cờ nước tôi, vì vận mệnh đau lòng,
Phải theo bước người long đong tỵ nạn.

Xin cảm tạ chốn một lần ghé tạm,
Đã cho tôi thanh thản mấy ngày qua,
Đã cho tôi tìm được, dấu xót xa,
Ít hình ảnh quê nhà thời thơ ấu.

Mai sau nếu chẳng bao giờ trở lại,
Thì cũng xin nhớ mãi mỗi on này,
Như vẫn hằng ghi khắc những phút giây,
Của một thuở thân tiên rày đã mất.

*Trần Văn Lương
Cali, 10/2013*